

LBRIS

We know
books

Carmen Ciobanu

Anatomia
UnIVERSULUI
Meu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

PREFAȚĂ de Mădălina Sabou	7
INTRODUCERE.....	9
RUGĂCIUNE	19

DIN CUM SIMT

CARMEN, ÎMI PARE BINE	23
ÎNTÂLNIRE DE GRADUL 0.....	25
13 IULIE.....	27
UNDE EȘTI TU, BĂRBAT(E)?.....	29
FEMEIA-CARTE	32
EU STRĂLUCESC TU STRĂLUCEȘTI?.....	34
EU TRĂIESC. TU TRĂIEȘTI?.....	36
112.....	38
MANEVRE DE RESUSCITARE.....	40
BĂRCI - SPERANȚĂ.....	42
CARE-I ADRESA SUFLETULUI TĂU?	44
3 CRAI DE LA RĂSĂRIT	46
UNIVERSURI PARALELE.....	48
EU: POEZIE, VIS, CONCERT	50
MOARTEA UNUI AN.....	52
TIMPUL DINTRE DOUĂ ZILE.....	54
DUMNEZEU A PUS.....	56

DIN CUM IUBESC

MESAGERI.....	61
PREAIUBITUL MEU CĂLĂTOR.....	62
CHIRIAȘUL GÂNDURILOR MELE.....	64
MISIUNE PENTRU INIMĂ.....	66
TATUAJ.....	69
CURG CU TIMPUL.....	71
MI-E DOR ȘI DORUL DOARE.....	73
HRANA PIELII MELE.....	75
CE ȚI-AȘ FACE.....	76
MANUAL DE INSTRUCȚIUNI.....	77
REGRETE.....	79
SĂ NU-MI IEI GHIOCEI.....	80
OMNIPREZENTĂ.....	82
2 DE EU ȘI 2 DE TU.....	84
TRANSFORMĂ-TE.....	87
SUPRADOZĂ.....	89
ÎNVÂRTIND PĂMÂNTUL.....	91

DIN CUM VĂD

SCRISOARE CĂTRE UNIVERS.....	95
BUNADIMINEAȚĂ	
DIN PRIMA ZI DE IUNIE.....	97
ÎNȚĂLNINDU-MĂ CU VARA.....	99
STAI SIMTE. TRĂIEȘTE.....	101
PLOAIĂ-SPECTACOL.....	103
LA PLIMBARE CU PERSEIDELE.....	105
HAI SĂ NE JUCĂM CU LUNA.....	108
AM LUAT MAREA CU MINE.....	109
SÂNGE DE APUS.....	111
PISTRUIATA TOAMNĂ.....	113
REGINA BALULUI.....	115
YIN ȘI YANG.....	117

PREFAȚĂ

Dragă cititorule,

Te rog să faci cunoștință cu o persoană deosebită, fragilă și puternică în același timp. Ea este Carmen Ciobanu, o ființă care își trăiește viața cu o intensitate rară, ca în momentul în care am cunoscut-o personal, plângând și râzând în același timp pe podea, de nedreptățile pe care le trăia.

Personal, mi-a dat sentimentul acela de familiaritate, care avea să se adeverească mai târziu, după doar două „ședințe” de dezbatere legate de ce se întâmpla în viața ei. Fără să ne dăm seama, ne-am „trezit” pe terasă la o discuție despre poezii, când am aflat și de momentul în care scria poezii încă din copilărie. Nu m-am așteptat, recunosc, eu o percepeam pe dna Doctor în devenire cu alte aspirații, poate mai „serioase”, însă i-am văzut sclipirea din ochi când vorbea despre „focul” ce încă mocnea în interiorul ei.

Așa că, am pornit de la o simplă discuție și am ajuns la mesaje interminabile, adică poezii deja compuse de ea, pe care le primeam la „analizat”. Cel puțin primele,

asta ca să verifice dacă se ascunde acolo o fărâmbă de potențial.

Am simțit atunci că are toate motivele să le împărtășească cu voi. Și bine a făcut. Poeziile ei te trec prin toate etapele, ai putea spune că e chiar un „manual de instrucțiuni” care îți sare în ajutor când ai dubii. Ele transmit căldură, reflecție, neputință, curaj, dorința de a merge mai departe, indiferent cât de multe obstacole ne-ar apărea în cale, dar și speranța că acolo undeva, este Ceva pentru tine, într-o lume în care ți se pare că nimic nu ți se potrivește.

Cred că a reușit să ne prezinte cu fiecare poezie ceea ce și noi am trăit odată și trăim, poate, de-a lungul vieții.

Vă încurajez, așadar, să vă deschideți sufletul citind aceste poezii, așa cum și autoarea a făcut-o, punându-le pe foaie.

Să pornim în micul ei Univers pictat cu toate „culorile” și să ne „pictăm” propriul tablou.

Mădălina Sabou

INTRODUCERE

Salut, visătorule!

Încep prin a-ți adresa o întrebare: ți s-a îndeplinit vreodată vreun vis pe care nici măcar nu știai că îl ai? Păstrează asta în minte, căci o să te rog să-mi răspunzi mai târziu. Până atunci, o să-ți ofer răspunsul meu și uite că deja a ajuns la tine. Se numește „Anatomia UniVERSULUI Meu” și îl ții acum în mână.

Sunt Carmen și îmi face o deosebită plăcere să mă deschid în fața ta. Sunt un rac sensibil, romantic și ușor plângăcios, dar care niciodată nu și-a pierdut speranța și puterea de a lupta. Sunt medic de profesie, iar anul acesta împlinesc 30 de ani, de respirat, de văzut, de iubit, de simțit, de viață. Printr-o oarecare coincidență (în care nu cred), cartea asta a văzut lumina tiparului în anul în care împlinesc 30 de ani. E cadoul de la viață, de la Dumnezeu, de la mine pentru mine.

Am început să scriu și să simt gustul dulce al poveștilor din mintea mea acum mai bine de 15 ani, undeva prin școala generală. Sigur îți amintești și tu

nelipsitele și obligatoriile compunerii pe care le aveai ca temă pentru acasă. Se pare că mă pricepeam tare bine, căci primeam cele mai mari note și multe felicitări. Am trecut ușor la a scrie poezie. N-aș ști prea bine să explic cum, dar povestea pe care îmi doream să o spun, în capul meu, suna mult mai bine în versuri. Apoi din senin, totul s-a oprit. Lumina din interiorul meu s-a stins. N-am mai scris. Nimic. Deloc. Nici compunerii, nici poezie, nici măcar gânduri scurte. Vreme de peste 15 ani, până primăvara trecută, când mama a găsit un caiet vechi cu poezii, cu scrisul de mână al copilului inocent, care nu simțise încă gustul dulce-amărușii al vieții. Mi-a trimis o poezie. Se numea „Primăvara”. Și atunci s-a reaprins lumina din mine. Prima dată a înflorit întrebarea „De ce nu mai scrii?”. Se topise toată zăpada. Venise primăvara în mine, dar nu s-ar fi așternut peste lumea mea dacă nu aș fi avut susținerea și imboldul a două persoane importante.

Mădălina Sabou, prietena mea pe care o admir, o prețuiesc și o iubesc pentru omul-minune care e în viața mea. Care a fost martora acestui vis devenit acum realitate, încă dinainte să îndrăznesc să visez la el. A fost singura persoană căreia îi sunam la ușă, zâmbeam și îi spuneam „iar am scris ceva. Hai să-ți citesc, să-mi zici cum ți se pare”. Mi-a iubit fiecare vers, strofă, poezie și mi-a fost vântul din aripă, îndemnându-mă să continui. A fost prima persoană căreia i-am împărtășit ideea de a publica această

carte și m-a susținut și împins de la spate în fiecare zi a acestui proces. Când deja micuțul meu proiect a început să prindă contur, ideea de a-mi scrie altcineva în afară de ea prefata, nici nu exista. Este omul a cărui prezență, este constanta vieții mele. N-am cum să-i pot mulțumi vreodată îndeajuns pentru tot ceea ce prezența ei înseamnă în viața mea.

O să amintesc acum și cealaltă persoană, care fără să știe, a contribuit la trezirea a ceea ce am crezut pierdut pentru totdeauna. Mi-a fost primul îmbold, când într-o seară oarecare, i-am trimis un videoclip cu un loc superb din Grecia. A pus întrebarea care a fost cheia ce a descuiat cufărul închis în mine : „Dacă ar fi să scrii ceva despre asta, ce ai scrie? Ce îți inspiră imaginea asta?”. A fost catalizatorul focului din mine. Acest om va ocupa mereu un loc special în inima mea, căci mi-a fost cea mai importantă experiență. Experiența cu ajutorul căreia am săpat în mine până în cele mai adânci locuri, despre care nici măcar nu știam că există. Experiența datorită căreia mi-am căutat și găsit adevăratul sine. Îi voi rămâne veșnic recunoscătoare pentru că a trecut prin viața mea. Și chiar dacă a fost parte a ei doar pentru o scurtă perioadă, m-a învățat lucruri extraordinare despre mine, m-a pus față în față cu mine însămi de atât de multe ori, încât nu am mai avut unde să fug și a trebuit să stau, să mă ascult, să mă cunosc, să mă accept, să mă iubesc și să îmi dau voie să fiu Eu. Nu o să-i

dau numele, pentru că nu i-am cerut acordul, dar sunt sigură că se va recunoaște în aceste rânduri. Credeți în întâlniri cu oameni cheie în viață? Eu da, nimic nu e întâmplător, iar el este unul dintre aceștia.

Așa am reînceput să scriu. La început cu teamă. De necunoscut, teama că nu voi spune ceva cu sens, teama că m-a părăsit talentul pe care l-am lăsat necultivat. Așa a ieșit „Scrisoare către Univers”, prima poezie scrisă în notele din telefon, inspirată de peisajul din Grecia. Am plâns când am citit-o. Plânsul acela fericit și eliberator, al reîntâlnirii cu mine însămi. Și am scris și am tot scris, câteodată zilnic, câteodată la distanță de săptămâni, pentru că nu scriu doar de dragul de a scrie. Eu mă las condusă de inspirație, iar inspirația mea poate să vină din dragoste, din dor, din suferință, dintr-o ultimă seară pe plajă, dintr-o întâlnire cu o baltă plină cu apă de ploaie când mă plimb cu bicicleta, din schimbarea anotimpurilor, din motivație, din slăbiciune, din cîrîpitul păsărilor, din adierea vântului, din ploaie, din privitul stelelor, din nedreptățile vieții, din tot ce mă înconjoară, din viață. Inspirația mă găsește pe mine, nu eu o caut pe ea.

Din telefon le-am transcris într-o agendă în stil vintage, cu coperta înscrisionată cu un fragment din „Ocolul Pământului în 80 de zile” al lui Jules Verne. Văzând că se tot umple cu trecerea timpului, mi-a trecut prin cap un gând jucăuș, mai mult în glumă:

„dacă aş publica o carte?”. Pentru că mi se părea o pierdere imensă să o țin închisă într-un sertar, pe care să se aştearnă timpul și praful. Mi se părea un gest mult prea egoist pentru felul în care sunt eu construită. Iar cu cât scriam, gândul acesta a devenit din ce în ce mai asurzitor, încât nu mi-a mai dat pace și nu s-a lăsat până ce nu a ieșit ceea ce ții în mână. Am făcut ocolul „Pământului” din interiorul meu.

Nu am publicat-o pentru validare exterioară sau pentru ATENȚIE. Am publicat-o cu INTENȚIE, căci atenția hrănește ego-ul, dar intenția hrănește sufletul. Iar diferența dintre cele două este imensă. Aici m-a inspirat enorm Dragoș Pătraru prin cartea sa numită exact așa, „Atenție cu intenție”, pe care vă sugerez să o citiți și să ascultați superba pledoarie a lui Dragoș referitoare la atenția distribuită cu intenție. E cel mai puternic manifest pe care eu l-am auzit până acum despre atenția îndreptată spre noi înșine. Să fii atent unde îți duci atenția și să o faci cu intenție, spre lucruri care îți sunt utile. Îți mulțumesc pe această cale lui Dragoș pentru că mi-a dat acordul în ceea ce privește folosirea numelui său.

Am publicat-o pentru că vreau să mă simt mândră de mine și să-mi fiu recunoscătoare și peste alți 30 de ani când am să o văd, să o deschid și să o recitesc. Am făcut-o pentru că am considerat că e cel mai valoros lucru pe care îl pot lăsa în urma mea, o fărâmə din cine

am fost eu, pentru generațiile care mă vor urma. O dovadă a existenței mele, o intersecție cu Stop în Timp. O „asigurare” a faptului că am să trăiesc veșnic după ce corpul meu va fi părăsit de ceea ce a iubit cel mai mult: Viața. Iar spre întărirea celor spuse mai sus, las un fragment din cartea „Identitate virtuală” a lui Mihnea Măruță: „Astăzi, aproape oricine poate spera că, nu doar pe parcursul vieții sale, ci chiar și după moarte, unele fapte îi vor fi recunoscute, revăzute și, la limită, re trăite. [...] Orice idee, orice decizie și orice gest pot ajunge la cunoștința altora, deci, teoretic, nu doar destinele mărețe, ci și micile detalii pot căpăta o aparență de nemurire.”

Am publicat-o pentru că scriind-o, m-a încărcat extraordinar de tare. A ocupat și luminat locul pe care îl crezusem gol pentru totdeauna. E terapia pe care eu o fac cu mine. Imaginația mă hrănește, iar eu o satur pe ea. Îmi place să cred că văd, că simt, că scriu o lume diferită. Că îi conturez o altă față, unde totul există și nimic nu e imposibil. E evident că viața nu e mereu așa, dar cu ce ne încurcă să credem că este?

Am publicat-o sperând că totuși în această lume plină de drame, traume, terapii, psihologi și experți, mai există măcar o singură persoană care poate vizualiza cu proprii ochi ceea ce eu am scris și atunci mi s-a mai îndeplinit un vis pe care nu știam că îl am. Dacă o singură persoană este inspirată de un singur vers, o

singură strofă, dacă astfel păsește într-o altă lume și această lume poate să îi întoarcă măcar puțin atenția de la lucrurile triste, urâte, nedrepte... eu mă declar mulțumită.

Am publicat-o pentru aceia dintre voi care poate vă simțiți sătui de același tip de lecturi, de aceleași cărți de dezvoltare personală, de vindecare a traumelor, de Xreguli în Y pași pentru o viață mai bună. Pentru aceia dintre voi care poate căutați și simțiți să citiți ceva pentru suflet, aceia care poate vreți să faceți un pas în afara acestei lumi deja conturate de alții și în acest fel, să vă dați seama că necunoscutul este cel care vă poate ajuta să vă cunoașteți pe voi înșivă. Pentru cei cărora nu le este teamă să se arate exact așa cum sunt, curajoși, vocali, liberi să se dezvolte, să meargă în direcția potrivită sufletului lor. Pentru cei care își poartă vulnerabilitatea și normalitatea ca pe haine, care nu se lasă seduși și prinși în capcana rețelelor sociale unde totul e frumos, unde există perfecțiunea absolută, femeia perfectă, bărbatul perfect, copilul perfect, familia perfectă, relația perfectă, jobul perfect, viața perfectă. Baliverne de secol XXI, menite să ne păstreze în turmă, iar oricine face un pas în afara ei, este judecat, pus la zid, considerat atipic pentru lumea în care trăim. A alerga după perfecțiune e luptă cu morile de vânt. Inutilă. Vânătoare absurdă de himere. Haideți să normalizăm Normalitatea, căci îmi place să cred că prin ce scriu eu, de fapt asta fac,

descriu normalitatea. Iar normalitatea înseamnă atât iubire înălțătoare, cât și suferință adâncă. Înseamnă atât curaj, cât și frică. Atât optimism, cât și îndoială. Fericire și senzația că poți muta munți, cât și momente în care ți se pare totul negru. Vei găsi în cartea mea poezii din toate aceste arii, fiecare având povestea sa în spate.

Am publicat-o pentru că am vrut să inspir la visare, la atenție spre lucruri simple, dar atât de importante. Să inspir la conștientizare, la iubirea care dăruiește munți (și care da, există), la acceptare, la înțelegere, la blândețe față de cei din jur și mai ales, față de noi înșine. Dacă te regăsești într-un vers, o strofă, o poveste, e cea mai mare bucurie pentru mine.

Am structurat-o în trei mari capitole pe care le poți citi la rând sau în orice ordine îți dorești. „Din ce am simțit”, e capitolul conversațiilor mele cu mine însămi, terapia 1 la 1 pe care o fac din când în când cu sinele meu. „Din cât am iubit”, e capitolul iubirii nemărginite pe care am purtat-o și o port înăuntrul meu, matricea după care Dumnezeu m-a construit și m-a trimis în lume. E capitolul scris în mare parte cu lacrimi, în nopți târzii în care aveam atât de multe de spus. „Din ce am văzut” e capitolul în care descriu lumea prin ochii mei. E Lumea toată, e Universul infinit așa cum câteodată mi se întruchipează mie. Dar înaintea celor trei capitole vei găsi „Rugăciune”, o poezie dedicată mamei mele,

pusă într-o rugăciune către Dumnezeu. Prin ea, mama mea va trăi veșnic. Căci nu ajungeam să scriu această carte, dacă ea nu îmi găsea caietelul vechi plin de scrisul unei copile care a descris primăvara atât de frumos.

Mamă, uite, fetița ta care scria despre primăvară și făcea compuneri despre care profesoara te întreba „Ea a scris asta? N-ai ajutat-o dvs. cumva?“, a scris o carte! Când eu voi avea 80 de ani, iar tu 101, îmi vei trimite o poză pe WhatsApp cu „Anatomia UniVERSULUI Meu” și îmi vei aminti că scrisul e în mine, e parte integrantă a femeii care sunt astăzi.

Îmi doresc să vă fie inspirație, bucurie, plăcere, evadare, relaxare, romantism, speranță, putere, zâmbet, să vedeți un pic lumea cu alți ochi. Ochii copilului inocent și curios, veșnicului îndrăgostit plin de speranță, adultului conștient, stăpân peste lumea din interiorul său.

Iar acum revin și te întreb: ți s-a îndeplinit vreodată vreun vis pe care nici măcar nu știai că îl ai? Dacă da, înseamnă că vorbim aceeași limbă, iar această carte nu a ajuns întâmplător la tine. Dacă nu, să știi că... nu încă. Nu există un Nu care este veșnic valabil. O vorbă de-a americanilor spune „Never say never”. Eu prefer să răspund cu „Nu încă”, atunci când sunt întrebată despre ceva care nu este parte a vieții mele. Încă. Orice e posibil, cerul e limita, atât timp cât tu

crezi în tine și ești cel mai mare susținător al tău. Ai răbdare cu tine, crede în ritmul tău, iar ceea ce este menit a-ți aparține, va apărea.

Cunoaște-te, iubește-te, trăiește-te! Cu toată ființa ta, cu motoarele turate la maximum!

RUGĂCIUNE

Pe lumea asta, Doamne, eu am doar o dorință:
Să-mi faci nemuritoare o singură ființă.
Tu pe Pământ prefă-te că o uiți,
Și știi, sunt conștientă, ca ea sunt mult mai mulți.

Eu stau și te întreb, pe glasul ăsta mut,
Tu mi-ai trimis-o aici, dar doar cu împrumut?
Și cât ar valora, de-ar fi să ți-l plătesc,
Cât ar fi ea de scumpă în prețul pământesc?

Ți-o amintești și tu când îmi făcea codițe,
Și-mi prindea în păr fundițe, asortate la rochițe?
În prima zi de școală, de mână mă ducea
Și-n fiecare zi, teme cu noi făcea.

În fiecare dimineață, venea să ne trezescă
Și laptele cald, fugea să-l pregătească.
Și untul pus pe pâine, cu miere sau dulceață...
Simt și acum aroma, atâta-i de măreață.

Nu pot chiar să nu râd, acum când mi-amintesc,
Când mă-nvăța ce-i traiul țărănesc.
Eu îi purtam mereu baticul și halatul,
Mă duceam în grajd și începeam spălatul.

Apoi când am crescut și viața am gustat,
Destul de des sărmana, ea s-a întristat.
Căci suntem puii ei. La infinit vom fi.
Și știu că Ți-ar da viața, pentru ai săi copii.

Ar fi prea mulți la tine, nu cred c-o să-ți lipsească,
Cât ține viața mea, las-o să trăiască!
Căci ea e numai una, aici în lumea mea,
Nu o chema la tine, nîcîcînd pe Mama Mea!

LBRIS

We know
books

CARMEN,
ÎMI PARE BINE

De unde am venit și încotro mă-ndrept?
La ce alte surprize să mă mai aștept?
Căci tu m-ai înzestrat, Doamne-atât de mult
Și-asta dinainte să devin adult.

Aveam un sufletel atât de mic și pur,
Vreodată nici visam, atâtea-n el s-adun.
Nu știam pe-atunci tot ce ai pus în mine,
Nu știam nici ce simt, dar o scriam prea bine.

Eram neîntrecută la a crea eseuri,
Cu cât săpam mai mult, dădeam de minereuri.
Eram doar un copil, cu-atâtea sentimente,
Compunerile mele, erau medicamente.

Am crezut mult timp că poate sunt defectă,
Că nu era discuție, unde să fiu perfectă.
Rareori puteam să-mi mențin coerența,
Mereu aveam impresia că n-aveam competența.

Și-așa au trecut anii și m-am oprit din scris.
Prea multe sentimente s-au pierdut în abis.
Am îngropat atât de multe-n mine,
Că au făcut cândva, balanța să se-ncline.

Au apărut în timp tot felul de situații,
În care am simțit poate mai mult ca alții.
Intra atât de mult și de ieșit... deloc.
Și mă simțeam ciudat. Ca un mormoloc.

Abia acum târziu, am putut să realizez
Că poate-a fost nevoie, să mă maturizez.
Și să ajung Aici, prin mijlocul furtunii
Ca să mă reaud cântând precum lăstunii.

Tu, iartă-mă, copile, că ți-am furat curajul,
Să simți. Să scrii. Să-ți fii tu personajul.
Regret atât de multe și sper ca să mă ierți.
Hai scrie, îți dau voie. Poți chiar și să mă cerți.

Nu-ți face-atâtea griji, tinere adult.
Știi că-s mereu aici, ca să te ascult.
Așa a fost să fie, toate au vremea lor,
Învăță să ascuți și glasul stelelor!